

A hand wearing a red velvet glove holds a lit cigarette. The cigarette is lit, with a small amount of smoke rising from the tip. The hand is positioned in the center of the frame, with the fingers slightly curled around the cigarette. The background is a solid, vibrant blue. The overall mood is elegant and mysterious.

SANDRA BROWN

∨ ∨
NESVARIUS ZAIDIMAS

Alma littera

Pirmas skyrius

– **V**iskas?

– Viskas. – Grifas Berketas švystelėjo supliuškusių kelionmaišį ant užpakalinės sėdynės ir atsisėdo priekyje. – Atsinešiau nedaug. O suvenyrų tikrai neketinu pasiimti. – Jis nenorėjo, kad daiktai primintų laiką, kai sėdėjo Didžiajame – toks kodinis pavadinimas oficialiai buvo suteiktas federalinei pataisos įstaigai Big Springe, Teksaso valstijoje.

Grifas patogiai įsitaisė ant puikia oda aptrauktos sėdynės, pakreipė kondicionierių, kad oro srovė pūstų tiesiai į jį, paskui, suvokęs, kad jie vis dar nevažiuoja, dirstelėjo į vairuotoją.

– Saugos diržas.

– A. Tikrai. – Grifas persijuosė diržu krūtinę ir užsisegė. – Nenorėčiau pažeist įstatymo, – nusišaipė.

Vajetas Terneris buvo neblogas advokatas, bet jo humoro jausmas, jei apskritai tokį turėjo, buvo užrakintas devyniais raktais. Jis nė nešyptelėjo, išgirdęs ironiškus Grifo žodžius.

– Nagi, pralinksmeik, Terneri, – tarė Grifas. – Juk diena ypatinga.

– Deja, ne mes vieni ją švenčiame.

Terneris atkreipė Grifo dėmesį į bjaurų gelsvai žalią automobilį, stovintį invalidams skirtoje aikštelėje. Matyt, neteisėtai, nes nuo užpakalinio vaizdo veidrodėlio nekarajo kortelė. Grifas neatpažino nei automobilio markės, nei modelio,

prieš penkerius metus tokių nebuvo. Sedanas be jokių puošmenų nekrito į akis. Į akis krito tik vyras už vairo.

Grifas tyliai nusikeikė.

– Ką *jis* čia veikia?

– Per visas žinių laidas pranešta, kad tu šiandien išėjai iš kalėjimo, bet nemanau, kad jis atvežė šampano.

– Tai ko trenkės tokį kelią pamatyti seno bičiulio?

– Turbūt nori tęsti judviejų pradėtą reikalą.

– Be prošvaisčių.

Žmogus, apie kurį jie kalbėjo, Stanlis Rodartė, pastatė automobilį taip, kad būtų pastebėtas. Norėjo, kad Grifas jį pamatytų. O Grifas jį būtų atpažinęs bet kur, nes Stanlis Rodartė buvo šlykštus šunsnukis. Atrodė, kad jo veidas išpjautas iš ažuolo grandininiu pjūklų, o pjaustytojas taip nekantravo, kad neaplygino dantytų kraštų. Aštrūs kaip peilio geležtė skruostikauliai metė šešėlį ant raudonos raupuotos odos. Plaukų spalva ir tekstūra panaši į nešvarių šiaudų. Akys už tamsių akinių stiklų – gelsvos, prisiminė Grifas, – be abejo, išmeigtos į jį su pykčiu, neatlyžusiu net per penkerius metus.

Grifas atsainiai trūktelejo pečiais, nors ir sunerimo.

– Be reikalo gaišta.

– Matyt, jam taip neatrodo, – atsiliepė Terneris bloga lemiančiu balsu.

Kai jie važiavo pro Rodartės automobilį, Grifas plačiai nusišypsojo ir kilstelėjo didįjį pirštą.

– Jėzau, Grifai. – Artėdamas prie kalėjimo vartų, Terneris padidino greitį. – Kas tau darosi?

– Aš jo nebijau.

– Be reikalo. Jei turėtum bent lašą proto, apsidirbtum iš baimės. Atrodo, jis nepamiršo Bandžio. Nesimaišyk jam po kojomis. Kalbu rimtai. Girdi? Atsuk kitą skruostą.

– Ar man reikės mokėti už šį neprašytą patarimą?

– Ne, patarimas veltui. Man irgi gresia pavojus.

Nors kondicionierius veikė, Grifas atidarė langą, kai Terneris išvažiavo pro vartus, palikdamas federalinį kalėjimą, kuriame Grifas praleido pastaruosius penkerius metus. Jis sėdėjo mažiausios apsaugos bloke, bet vis dėlto tai buvo kalėjimo blokas.

– Nenoriu įžeisti Big Springo gyventojų, bet šio miesto ribose pasirodyti nebeketinu, – pasakė jis, kai automobilis išvažiavo iš vakarų Teksaso miestelio ir 20-ąja magistrale nušvilpė į rytus.

Oras buvo karštas, sausas ir smėliuotas, pilname mašinų greitkelyje trenkė dyzelinio kuro ir benzino išmetamosiomis dujomis, bet tai buvo laisvės oras, Grifo paragautas pirmą kartą per tūkstantį aštuonis šimtus dvidešimt penkias dienas. Godžiai jį kvėpė.

– Gera laisvėje? – paklausė advokatas.

– Neįsivaizduoji.

– Aš nejuokavau dėl Rodartės, – patylėjęs tarė Terneris.

Smėlingas vėjas gremžė Grifui veidą ir priplojo plaukus prie galvos.

– Raminkis, Terneri, – tarė jis, perrėkdamas pro šalį dundančio smardaus gyvulinio sunkvežimio kriokimą. – Nemojuosiu raudonu skuduru Rodartei po nosimi. Niekam nemojuosiu. Tai mano praeitis. Senovės istorija. Buvau nubaustas, gražinau skolą visuomenei. Tau prieš akis perauklėtas ir pasitaisęs žmogus.

– Malonu girdėti, – nepatikliai atsiliepė advokatas.

Per automobilio šoninio vaizdo veidrodėlį Grifas stebėjo Rodartę. Šis paskui juos išvažiavo iš Big Springo ir neatsilikio, nors žiūrėjo, kad tarp jų automobilių įsiterptų bent trys mašinos. Vajetas Terneris neužsiminė, kad Rodartė juodu seka, gal nematė. Grifas norėjo pasakyti, bet paskui sumetė, kad advokatui kai ko žinoti nebūtina. Tik susirūpins.

Sukoręs penkis šimtus kilometrų, Grifas stovėjo vidury gyvenamojo kambario, vargu ar verto tokio pavadinimo. Gyvalio-

ti čia įmanoma, gyventi – ne. Tamsus kambarys buvo niūrus, bet blausi šviesa slėpė jo trūkumus. Per vieną sieną nuo grindų iki lubų it dantytas žaibas vingiavo piršto pločio plyšys. Kilimas buvo lipnus. Kondicionierius gergždė, pučiamas oras buvo drėgnas ir trenkė nebešviežiais kinų valgiais.

– Ne kažin kas, – pripažino Terneris.

– Smirdi.

– Bet nereikia nuomos sutarties. Už butą mokėsi kas mėnesį. Tarkim, čia apsistojai tik kol rasi geresnį kambarį.

– Big Springe bent jau buvo švaru.

– Nori grįžti?

Galbūt Terneris vis dėlto turi humoro jausmą.

Grifas bloškė kelionmaišį ant sofos. Sofa aiškiai nepatogi, o apmušalai ištepti velnias žino kuo. Jis maloniai prisiminė kooperatinį butą dangoraižyje Dalase, prabangiame Vėžlių Upelio rajone, kur kadaise gyveno. Dieną užlietas šviesos, naktį su nuostabiu vaizdu už lango. Su visais įmanomais patogumais. Pusės įrengimų paskirties jis nežinojo ir paleisti jų nemokėjo. Bet svarbiausia – jis juos turėjo.

– Negi, parduodamas mano butą, nieko nepalikai?

– Drabužius. Asmeninius daiktus. Paveikslus. Jie saugykloje. Bet visa kita... – Terneris papurtė galvą ir ėmė neramiai čiu-pinėti raktelius, lyg nekantrautų kuo greičiau grįžti į automobilį, nors jie važiavo beveik penkias valandas ir tik kartą buvo sustoję. – Pirmiausia pardaviau daiktus iš „žaislų dėžės“.

Taip meiliai Grifas vadino papildomą garažą, kuri išsinuomojo suaugėlio žaisliukams laikyti. Slidės, akvalangas, indiškasis motoroleris, laivas ešerių žūklei, nuleistas į vandenį vos kartą. Daiktai, kuriuos jis dažniausiai pirkto dėl to, kad turėjo už ką.

– Paskui nebeliko eskalados ir poršė. Leksusą pardaviau tik tada, kai nebeturėjau išeities. Paskui ėmiau pardavinėti daiktus. Teko parduoti, Grifai. Sumokėti baudai. Atlyginti už konsultavimą.

– Atlyginti *tau*.

Terneris liovėsi grabinėti raktelius. Kitomis aplinkybėmis jo karinga poza būtų buvusi juokinga. Grifas buvo beveik dvidešimčia centimetrų aukštesnis, kalėjime neapsileido ir mankštinosi. Dabar buvo net tvirtesnis negu prieš penkerius metus.

Vajetas Terneris buvo išblyškęs kaip žmonės, dirbantys uždaroje patalpose dvylika valandų per parą. Jam mankšta reiškė aštuoniolika golfo duobučių, važinėjimą golfo vežimėliu ir du kokteilius klube. Keturiasdešimt penkerių jau buvo užsiauginęs minkštą pilvuką ir apdribusį užpakalį.

– Taip, Grifai, atlyginti man, – ėmė teisintis jis. – Aš gaunu pinigų už darbą. Kaip ir tu.

Grifas valandėlę žiūrėjo į jį, paskui tyliai atkirto:

– Gaudavai. Kaip ir aš *gaudavau*.

Terneris atlyžo ir, regis, šiek tiek sutrikęs dėl trumpalaikio pykčio, nusigrėžė ir padėjo ant pinto kavos staliuko kitą raktų rinkinį.

– Mūsų atliekamas automobilis. Stovi lauke. Iškart pamatysi. Blausiai raudona dvejų durų honda. Nieko neverta, todėl nuo tada, kai Suzana nusipirko reindžroverį, laikom jį kraštutiniams atvejams. Važiuoja gerai. Alyva pakeista, padangos patikrintos. Važinėk juo, kiek reikės.

– Ar į mano sąskaitą bus įtrauktas kasdienis mokestis už nuomojamą automobilį?

Terneris vėl išsižeidė.

– Ko tu toks šiknius? Bandau padėti.

– Tavo pagalbos man reikėjo prieš penkerius metus. Kad ištrauktum mane iš kalėjimo.

– Padariau, ką galėjau, – atšovė Terneris. – Buvai sučiuptas. Kaip pasiklosi, taip išmiegosi.

– Oho. Reikia užsirašyti. – Grifas patapšnojo per kišenes, lyg ieškodamas rašiklio.

– Dingstu iš čia.

Terneris pasuko prie durų, bet Grifas užkirto jam kelią.

– Gerai, gerai, tu – advokatų karalius, o aš – nedėkingas šiknius. Kas dar? – Jis luktelėjo, kol Ternerio pasipiktinimas apslops, ir prašneko taikiau: – Ką dar dėl manęs padarei?

– Sudėjau į spintą miegamajame kai kuriuos tavo drabužius. – Jis mostelėjo į atdaras duris kitame kambario gale. – Džinsai ir megztiniai atverčiama apykakle iš mados neišėjo. Nupirkau paklodžių ir rankšluosčių. Tualetu reikmenis turi?

– Kelionmaišyje.

– Butelis vandens, pienas, kiaušiniai šaldytuve. Duona irgi. Sandėliuke gali būti tarakonų.

– Tai jau tikrai.

– Klausyk, Grifai, suprantu, kad čia ne rūmai, bet...

– Rūmai? – pakartojo Grifas juokdamasis. – Nemanau, kad šį sąvartyną kas nors palaikytų rūmais. Bet pats sakei, kad būstas laikinas, – pridūrė, nenorėdamas pasirodyti nedėkingas. – Ar yra telefonas?

– Miegamajame. Užstatą sumokėjau aš. Telefonas mano pavarde. Kai turėsi savo, galėsime išjungti.

– Ačiū. Koks numeris?

Terneris pasakė.

– Neužsirašysi?

– Mano galvoje tilpdavo pora šimtų rungtynių. Dešimt skaičių tikrai prisiminsiu.

– Hm. Gerai. Neužmiršk pasirodyti lygtinio paleidimo priežiūros pareigūnui. Jis turi žinoti, kaip su tavim susisiekti.

– Pirmas punktas sąrašė. Paskambinti Džeriui Arnoldui. – Grifas ore brūkstelėjo varnelę.

Terneris padavė jam banko voką.

– Čia šiek tiek pinigų smulkioms išlaidoms, kol įsigysi kredito kortelę, ir vairuotojo pažymėjimas. Žinoma, adresas ne tas, bet pažymėjimas galioja iki tavo gimtadienio, o tada jau turėsi naują butą.

– Ačiū. – Grifas metė voką ant stalo greta paskolinto automobilio raktelių. Imdamas išmaldą iš advokato, jautėsi pa-

žemintas ne mažiau kaip pirmą dieną kalėjime, kai jam buvo išvardytos taisyklės ir bausmės už jų pažeidimą.

– Manau, jau gali išskėsti sparnus. – Advokatas pliaukštelėjo jam per petį. Nenatūraliai ir nerangiai. Skubiai nusisuko, bet prie durų stabtelėjo ir atsigrėžė. – Grifai... matai... kai kas tebegriežia ant tavęs dantį. Daugelio žmonių nuomone, padarei mirtiną nuodėmę. Jei kas nors ims kabinėtis, ne per daug kreipk dėmesį. Atsuk kitą skruostą, gerai?

Grifas tylėjo. Neduos pažado, kurio negalėtų tesėti.

Terneris sunerimęs delėsė.

– Išėjus į laisvę... prisitaikyti sunku.

– Sėdėti lengviau.

– O kursai kaliniams, kurie tuoj turi būti paleisti...

– Ruošimosi paleidimui programa.

– Taip. Ar pravertė?

– O, taip. Išmokau rašyti prašymą priimti į darbą. Nesikausinti subinės ir nekrapštyti nosies, kai kalbėsiuos su būsimu darbdaviu.

– Ką dabar žadi veikti? – paklausė nusivylęs Terneris.

– Susirasiu darbą.

– Be abejo. Bet aš klausiu, ar galvojai kokį.

– Gal žinai NFL komandą, kuriai reikia įžaidėjo? – Ternerio veidas taip ištišo, kad Grifas nusijuokė. – Juokauju.

Sodybą juosė keturių metrų aukščio plytų mūras, apaugęs gebenėmis.

– Viešpatie aukštiełninkas. – Grifas sustabdė raudoną hondą prie telefonspynės šalia vartų. Iš adreso suprato, kad šis Dalaso rajonas prabangus, bet kad *toks* prabangus, nesitikėjo.

Prie telefonspynės buvo išspausdinta, kaip susisiekti su šeimininkais. Jis paspaudė klaviatūros skaitmenis. Kažkas tučtuojau atsiliepė per garsiakalbį:

– Alio.

– Grifas Berketas pas poną Spikmeną.

Niekas neatsakė, bet geležinių strypų vartai buvo atkelti ir jis įvažiavo. Plytų takas iš abiejų pusių buvo apsodintas žemais krūmais ir gėlėmis. Už jų medžių paunksnėje kaip žalio aksomo kilimas driekėsi veja.

Namas buvo toks pat išpūdingas kaip sodas. Keliais dešimtmečiais senesnis už Grifą, iš pilko akmens. Kai kur sienos, kaip ir tvoros mūras, apaugusios gebenėmis. Grifas vingiuotu taku privažiavo prie pat įėjimo, sustabdė skolintą hondą, išlipo ir priėjo prie paradinių durų. Abipus jų stovėjo vazos su visžaliais medžiais. Grifas vangiai ėmė spėlioti, kaip, po perkūnais, sodininkas sugebėjo išauginti kamščiatraukio formos medį.

Pakraigė neapkibusi voratinkliais. Niekur nė vieno nukritusio lapelio. Langai švarūs, net žvilga. Namas, aplinka, visa sodyba sukniškai tobula.

Sakydamas Vajetui Terneriui, kad perspektyvų jokių, jis melavo. Tiesa, nebuvo apibertas pasiūlymais. Šiuo tarpu Grifas Berketas, ko gero, labiausiai nekenčiamas žmogus Dalase, o gal ir visoje Vienišos Žvaigždės* valstijoje. Ne, per švelniai pasakyta: jį niekino visa futbolą mėgstanti šalis. Žmonės tyčiodavosi, išgirdę jo pavardę, arba nusispjaudavo ją ištare, lyg saugodamiesi blogos akies. Nė vienas sveiko proto darbdavys nenorės tokio darbuotojo.

Bet viltis buvo, nors ir menka.

Likus kelioms dienoms iki paleidimo, jis gavo kvietimą atvykti čia šiandien šiuo laiku. Standžioje kortelėje išspausdinta: Fosteris Spikmenas. Pavardė girdėta, tik Grifas neprišiminė kur.

Spausdamas skambučio mygtuką prie durų, neišsivaizdavo, kam jo prireikė žmogui, gyvenančiam tokiaame name. Manė, kad susitikimas susijęs su darbu. Dabar, pamatęs sodybą, su-

* Teksasas. Čia ir toliau vertėjos pastabos.

abejojo. Gal šitas Spikmenas – aistringas „Cowboys“ komandos sirgalius ir viso labo nori skutelio Grifo Berketo kailio.

Durys atsidarė beveik iškart. Jį pasitiko šalto oro gūsis, silpnas apelsinų kvapas ir vyrukas, kuris prašyte prašėsi strėnuostės ir ieties.

Grifas tikėjosi kambarinės ar liokajaus, tarnaitės balta prijuoste, maloniu balsu ir mandagių, bet abejingų manierų. Šis tipas buvo visiškai kitoks. Jis vilkėjo aptemptus juodus marškinėlius, mūvėjo juodas dukslias kelnes. Veido bruožai platūs ir plokšti kaip majų karaliaus. Oda lygi, bebarzdis. Tiesūs plaukai juodi kaip degutas.

– Ar... jūs – ponas Spikmenas?

Vyrukas papurtė galvą ir nusišypsojo. Veikiau parodė dantis. Vargu ar tai buvo šypsena, nes daugiau nė vienas veido bruožas nepasikeitė, nekrustelėjo nė raumenėlis. Jis pasitraukė ir mostelėjo, kviesdamas Grifą įeiti.

Skliautinės lubos šmėkšojo virš trijų aukštų. Ant marmuro grindų plytėjo įmantrios spalvingos rytietiškų kilimų salos. Grifo atvaizdas atsispindėjo milžiniškame veidrodyje virš ilgo sulankstomo stalo. Sraigtiniai laiptai buvo architektūros stebuklas, ypač turint omenyje, kada namas pastatytas. Erdvu ir tylu kaip bažnyčioje.

Vyrukas, netardamas nė žodžio, galva pakvietė Grifą eiti įkandin. Grifui vėl toptelėjo, kad Fosteris Spikmenas jo tyko. Gal jo požeminiame kalėjime esama žnyplių nykščiams traiškyti ir rimbų?

Kai jie priėjo dvivėres duris, liokajus – nors žodis nelabai tinkamas – atidarė abi puses ir atsistojo nuošaliau. Grifas įžengė į kambarį, matyt, biblioteką, nes tris sienas nuo grindų iki lubų slėpė knygų spintos, o ketvirtoji buvo vieni langai. Pro juos buvo matyti didžiulė veja ir gėlynai.

– Spėliojau.

Grifas, netikėtai išgirdęs balsą, atsisuko ir antrą kartą nustebė. Jam šypsojosi vyras invalido vežimėlyje.

– Ką spėliojot?

– Ar jūs tikrai toks įspūdingas. – Jis nužvelgė Grifą. – Ūgis toks, kokio tikėjaisi, bet jūs... smulkesnis. Žinoma, mačiau jus tik per atstumą, iš stadiono ložės ir per televizorių.

– Televizorius prideda penkis kilogramus.

– O kur dar pečių kamšalai, – nusijuokė vyriškis ir ištiesė dešinę ranką. – Fosteris Spikmenas. Ačiū, kad atėjot. – Jie paspaudė vienas kitam ranką. Nieko nuostabaus, kad šeimininko ranka buvo daug mažesnė už Grifo, bet delnas sausas, o spustelėjimas tvirtas. Jis pamygo mygtuką itin modernia-me vežimėlyje ir atsitraukė. – Prašom sėstis.

Šeimininkas parodė Grifui į keletą jaukiai sustatytų krėslų su staliukais ir lempomis. Grifas išsirinko krėslą. Sėsdamasis pajuto, kad ilgisi tokios kokybės baldų, kokius turėjo. Dabar priverstas laikyti duoną šaldytuve, kuris erzinau- mai užia.

Dar kartą apžvelgus kambarį ir sklypą už langų, jam vėl kilo klausimas, ką, po perkūnais, čia, gebenių apraizgytame name, jis veikia su luošiu.

Fosteris Spikmenas tikriausiai bent penkeriais metais vyresnis, vadinasi, jam apie keturiasdešimt. Gražus. Sunku pasakyti, koks jo ūgis, bet Grifas spėjo, kad per metrą aštuoniasdešimt. Drabužiai elegantiški: tamsiai mėlyni marškiniai, laisvos chaki kelnės, rudas odinis diržas, priderinti batai, gelsvai rudos puskojinės.

Tačiau kelnių kiškos karojo lyg supliuškę balionai.

– Ko nors išgersit? – maloniai paklausė Spikmenas.

Užkluptas stebeilijant ir svarstant, Grifas pažvelgė šeimininkui į veidą.

– Kokakolos.

Spikmenas dirstelėjo į vyruką, atidariusį duris.

– Manuelai, dvi kokakolos, *por favor**.

* Malonėkit (*isp.*).

Manuelas buvo kvadratinis ir masyvus it cemento maišas, bet vaikščiojo be garso. Spikmenas pastebėjo, kad Grifas spokso į tarną, einantį prie baro ir pilantį gėrimą.

– Jis iš Salvadoro.

– A.

– Pėsčias atėjo į Jungtines Valstijas.

– A.

– Jis mane prižiūri.

Grifas nesugalvojo, ką atsakyti, nors jam knietėjo paklausti, ar Manuelas, kad ir besišypsantis, nelaiko po lova džiovin-tų žmonių galvų.

– Iš Big Springo atvažiuot šiandien? – paklausė Spikmenas.

– Rytą mane pasiėmė advokatas.

– Kelias ilgas.

– Man neįkyrėjo.

– Neabejoju, – nusišypsojo Spikmenas. – Taip ilgai sėdėjęt uždarytas. – Jis palaukė, kol Grifas paims gėrimą nuo padėkliuko, kurį jam atkišo Manuelas, paskui pasiėmė raižyto kristolo stiklinę ir kilstelėjo. – Už jūsų laisvę.

– Už tai išgersiu.

Manuelas išėjo ir uždarė dvivėres duris. Grifas gurkstelėjo kokakolos. Nuo atvirai smalsaus Spikmeno žvilgsnio jam darėsi nejauku.

Kas čia per velniava? Gal paskelbta savaitė „Pakviesk kalinį išgerti“?

Jautėsi vis nesmagiau. Nusprendė eiti prie reikalo ir pastatė gėrimą ant staliuko prie alkūnės.

– Pasikvietėt mane, norėdamas iš arti apžiūrėti buvusį futbolininką? Ar nuteistą nusikaltėlį?

Spikmeno jo šiurkštumas nesutrikdė.

– Maniau, ieškot darbo.

Grifas nenorėjo parodyti savo nevilties ir skurdo, todėl išsisukinėdamas gūžtelėjo pečiais.

– Pasiūlymų turit? – paklausė Spikmenas.

– Nė vieno, kuris mane domintų.

– „Cowboys“ ne...

– Ne. Nei jokia kita komanda. Man uždrausta žaisti lygoje. Abejoju, ar galėčiau nusipirkti bilietą į NFL rungtynes.

Spikmenas linktelėjo, lyg būtų jau žinojęs, kokia Grifo Berketo padėtis.

– Jei negalit žaisti futbolo, ką ketinot daryti?

– Ketinau atsėdėti ir išeiti į laisvę.

– Daugiau nieko?

Grifas atsilošė, vėl trūktelėjo pečiais, lyg jam būtų nė motais, ir vėl gurkstelėjo kokakolos.

– Turėjau keletą sumanymų, bet kol kas nieko nenusprendžiau.

– Man priklauso oro transporto bendrovė. „SunSouth“.

Grifas tvardėsi, kad veido išraiška neišduotų, koks jis nušėbęs ir susidomėjęs.

– Aš skraidau jūsų lėktuvais. Tikriau tariant, skraidydavau.

Spikmenas nesivaržydamas nusišypsojo.

– Džiaugiuosi galėdamas pasakyti, kad daugybė kitų žmonių irgi jais skraido.

Grifas apžvelgė gražų kambarį, sunkiai atplėšdamas akis nuo kai kurių brangenybių, paskui vėl pasižiūrėjo į Spikmeną.

– Neabejoju.

Nors jis kvailiojo, Spikmenas tebesišypsojo.

– Pakviečiau jus, norėdamas pasiūlyti darbą.

Grifui širdis suspurdėjo iš džiaugsmo. Toks žmogus kaip Fosteris Spikmenas gali padaryti jam daug gero. Dabar prisiminė, kodėl pavardė pasirodė girdėta. Spikmenas – įtakingas žmogus Dalase, jam priklauso viena pelningiausių krašto bendrovių. Jo palankumas, net vos pastebimas atlaidus linktelėjimas padėtų susigrąžinti dalį malonės, Grifo prarastos prieš penkerius metus.

Bet jis nuslopino kunkuliuojantį džiaugsmą. Kas žino, gal jam bus pasiūlyta siurbti šūdus iš nešvarumų cisternų lėktuvuose.

– Klausau.

– Darbas, kurį siūlau, iškart palengvins jūsų finansinę padėtį. Girdėjau, kad jūsų turtas buvo parduotas norint sumokėti baudą, kurią paskyrė teismas.

– Taip, beveik visas, – išsisukinėjo Grifas.

– Be to, iš tų pinigų buvo apmokėtos didelės skolos. Tai tiesa?

– Klausykite, Spikmenai, kadangi ir taip žinot, nebeklausinėkit. Netekau visko ar net daugiau. Tai ir norėjot išgirsti? Neturiu nė sušikto skatiko.

– Manau, tokiu atveju šimtas tūkstančių praverstų.

Priblokštas sumos, Grifas pajuto, kad irzulys virsta įtarumu. Nusvilęs nagus, nepatikliai vertino lengvą uždarbį. Jei pasiūlymas atrodo įtartinas, turbūt toks ir yra.

– Šimtas tūkstančių per metus?

– Ne, pone Berketai, – mėgaudamasis šypsojosi Spikmenas. – Šimtas tūkstančių sandoriui patvirtinti. Jums įprastais terminais – premija už sutarties pasirašymą.

Grifas valandėlę stebeilijo į jį.

– Šimtas gabalų JAV dolerių?

– Teisėta atsiskaitymo priemonė. Pinigai bus jūsų, jei priimsite mano pasiūlymą.

Grifas rūpestingai nukėlė nuo kelio kulkšni ir abiem pėdom įsiremė į grindis, mėgindamas laimėti laiką, nors galvojo tik apie tą sumą ir kaip baisiai jam reikia pinigų.

– Ketinat mane panaudoti „SunSouth“ reklamai? Skydai, reklaminiai filmai, skelbimai? Apie tai kalbame? Nenorėčiau pozuoti nuogas, bet galėtume tartis.

Spikmenas nusišypsojo ir papurtė galvą.

– Suprantu, reklama sudarė nemažą jūsų pajamų dalį, kai buvot „Dallas Cowboys“ įžaidėjas. Jūsų peršamų „Dešimto-

jo numerio“ megztinių buvo parduota labai daug. Bet būgštauju, kad dabar jūsų reklamuojama prekė tik atbaidytų pirkėjus.

Net žinodamas, kad tai tiesa, Grifas išsižeidė.

– Tai ką jūs sumanėt? Ką reikės nužudyti?

Spikmenas nusikvatojo.

– Tokių baisybių nesiūlysiu.

– Nieko nenutuokiu apie lėktuvus.

– Pasiūlymas nesusijęs su lėktuvais.

– Jums reikia naujo sandėlininko?

– Ne.

– Mano fantazija išseko. Kaip užsidirbsiu šimtą tūkstančių dolerių?

– Apvaisindamas mano žmoną.

Devintas skyrius

Skambučio jis sulaukė ankstų pirmadienio rytą, ką tik pabudęs, bet dar neišlipęs iš lovos. Apsivertė, mieguistas sugraibė mobilųjį ant naktinio staliuko ir atidarė.

– Alio.

– Ponas Berketas?

Jis iškart pabudo.

– Taip. Aš.

Ji neprisistatė. Nebuvo reikalo.

– Ar šiandien pirmą valandą galėtumėt?

– Pirmą valandą? – Lyg jam reikėtų pagalvoti. Lyg galėtų rinktis. Lyg turėtų kitų reikalų. – Pirmą valandą man tinka.

– Adresas toks. – Ji pasakė namo Vindzoro gatvėje numerį. – Įsiminėt?

– Taip.

Ji padėjo ragelį. Grifas uždarė mobilųjį ir gulėjo, spausdamas jį delne, pratindamasis prie minties, kad atėjo laikas vykdyti susitarimą. Paskui atsisėdo kaip šūvis. Nugarą nudiegė taip, kad užgniaužė kvapą. Nusimetė antklodę, išlipo iš lovos ir nuogutėlis goglinėjo po kambarį, kol susirado rašiklį, popieriaus ir užsirašė adresą. Neabejojo, kad prisimins, bet geriau nerizikuoti.

Nuėjo į vonios kambarį. Nužvelgė save ir sumurmėjo:

– Tik pamėgink išsigąsti prieš vaidinimą.

Kaip tikėjosi, jo sveikata buvo puiki. Seselė paskambino po dviejų dienų. Elektrokardiograma rodė, kad širdies veikla normali. Plaučiai sveiki, kraujo spaudimas žemas, cholesterolio kraujyje nedaug, PSA koncentracija nedidelė. Jis manė, kad pastarasis rodiklis susijęs su prostatos būkle. Spermatozoidų koncentracija, priešingai, didelė. Puiku.

Sveikatos pažymėjimą ir savo mobiliojo telefono numerį jis įdėjo į voką su Spikmeno iš anksto užrašytu adresu ir užklijuotu pašto ženkle ir įmetė į artimiausią pašto dėžutę.

Tai buvo prieš dvi savaites. Per tą laiką Grifas persikėlė į kitą butą ir įdegė.

Už neseniai gautus pinigus iš tarakonų knibždančios lindyinės jis persikraustė į dviaukštį butą. Grynieji pinigai sudarė kliūčių, kurių Grifas ir tikėjosi. Kai jis pasirašė nuomos sutartį, komplekso administracija kilstelėjo antakius, bet paėmė pinigus, per daug neklausinédama. Naujasis butas nebuvo ištaigingiausiame rajone, kad nereikėtų rekomendacinių laiškų ir niekas per daug nesigilintų, kas toks yra Grifas. Ir vis dėlto, palyginti su ankstesniu, jis buvo kaip iš kito pasaulio.

Komplekse buvo apsauginiai vartai, gerai prižiūrima teritorija, sporto salė ir baseinas – todėl jis ir įdegė. Atsivežęs naujus baldus, garso aparatūrą, plazminį televizorių su didele vaizdo raiška (kol kas geriausia), jis neturėjo ko veikti, todėl mankštinosi – nutukti ketino tik tą vieną irzulio valandėlę – ir drybsojo prie baseino.

Be to, beveik kasdien eidavo į ligoninę aplankyti Maršijos ir visada ką nors nunešdavo, paprastai gėlių, kol slaugytojos ėmė skųstis, kad jos palata virto šiltnamiu. Dvaitas pasirodė ištikimas ir dėmesingas draugas ir išbarė Grifą už kūrybinumo stoka. Todėl kartą jis jai nunešė minkštą žaislą – meškiuką, o kitą dieną – idiotišką skrybėlę. „Nešiok, kol išėisi iš čia ir pasidarysi šukuoseną“, – pasakė jai, atsargiai dėdamas ant galvos.

Ji dar negalėjo kalbėti, bet dėkodavo jam išraiškingomis akimis. Jau galėjo vaikščioti koridoriumi. Dvaitas rekomendavo plastinės chirurgijos specialistą, genijų, pasak turtingų ir puikiai išsilaikiusių Dvaito klientų. Apžiūrėjęs Maršiją, chirurgas pažadėjo viską sutvarkyti, bet pasakė, kad nieko negali imtis, kol ji nepasveiko.

Ji vis dar siurbė valgį pro šiaudelį, ir Grifas iš naujo įsivadavo kaskart, kai tai pamatydavo. Spėjo, kad Rodartė nuėjo pas Maršiją iškart po užpuolimo garaže. Tikėdamasi kliento, ji atidarė duris. Jis ėmė ją kvosti apie Grifą, o kadangi ji nieko jam nepasakė – juk nieko nežinojo, – pamėgino išgauti informaciją smūgiais.

Rodartės požiūriu, užduotis pavyko, nors jis ir nesužinojo, ką sumanęs Grifas. Bet jis patyrė malonumą: įbaugino ir sudarkė veidą Grifo draugei. Malonumą ypač didino mintis, kad dėl jos profesijos jam niekas negresia. Rodartė buvo padugnė, pašlemėkas, kuriam malonu kankinti žmones. Iš tikrųjų tai buvo vienintelis jo veiksmų motyvas.

Nuo šios minties Grifas niršdavo. Kartą, atėjęs į ligoninę, jis vėl prabilo, kad reikėtų apie Rodartę pranešti policijai, bet, išvydęs siaubą ir kančią Maršijos akyse, nutilo.

– Jis neišsuks, – pasakė jai. – Pažadu.

Po užpuolimo Rodartės ir pėdos ataušo. Grifas žinojo, kur jį rasti, bet nediršo ieškoti. Rodartė tik ir laukia, kad jis įgriūtų pro duris, grasindamas kraujo praliejimu. Be abejo, kaip tik tokio neapgalvoto poelgio jis ir tikisi.

Grifas nesuteiks Rodartei malonumo ir nesės į kalėjimą dar kartą. Nenorėjo jis pabloginti ir kenčiančios draugės padėties. Todėl kol kas paklausė nebylių Maršijos maldavimų ir nekeršijo.

Šiandien mintis apie Rodartę nustelbė Loros Spikmen skambutis. Turėjo dvi savaites pasiruošti, todėl nustebo, kad taip jaudinasi. Norėdamas užsimiršti, beveik aštuonis kilometrų bėgo, paskui kilnojo svarmenis sporto salėje. Neketi-

no susigražinti futbolininko raumenų, tenorėjo išlikti lieknas ir tvirtas kaip dabar.

Paskui nuėjo paplaukioti į baseiną, bet kai jam toptelėjo, kad nuvargęs gali prastai pasirodyti lovoje, iškart išlipo.

Išsikrapštė tarpdančius siūlu, išsivalė dantis, nusikarpė nagus. Apsivilko naująjį sportinį „Armani“ švarką. Iš buto išėjo pusę pirmos. Atvažiavo nurodytu adresu be dvidešimt trijų minučių viena. Reikėjo prastumti likusį laiką.

Namas stovėjo garsiam rajone su kaimynystės sargyba – gyventojais, budriai stebinčiais žmones, kurie trainiojasi aplink ir atrodo įtartiniai. Grifas nutarė nelaukti medžiais apsodintoje gatvėje, nes tokį apibūdinimą atitiko idealiai.

Jis įsuko į siaurą taką ir nuvažiavo už namo. Ten buvo dengta automobilių aikštelė ir dailus kiemelis dviejų senų platanų paunksnėje. Teritorija iš abiejų pusių atitverta nuo kitų namų.

Šiame sename rajone žmonės, nusipirkę namus, arba griovė juos ir statė naujus trokštamuose miškinguose sklypuose, arba iš esmės atnaujindavo. Grifas spėjo, kad šis namas iš pastarųjų, nes vienas kambarių, matyt, kadaise buvo garažas. Tačiau perstatyta puikiai, namas neprarado stiliaus ir žavesio.

Jis nusipirko iš Vajeto Ternerio raudonąją hondą. Ne tokį automobilį norėjo vairuoti, bet jis važiavo gerai, o Grifas suprato, kad, grynaisiais mokėdamas už prabangią mašiną – ir ką tik sukrapštęs įnašą už butą, – iškart sukeltų ant kojų policiją, mokesčių departamentą ir FTB. Net advokatas įtariai išvertė akis, kai Grifas paklausė, kiek jis nori už automobilį, ir atsiskaitė šimto dolerių banknotais. Terneris nepaklausė, iš kur jis gavo pinigų. Grifas nepasisiūlė paaiškinti.

Jis neišjungė hondos variklio, kad veiktų kondicionierius. Barbeno nykščiais į vairą ir niūniavo kantri stiliaus dainelę, skambančią per radiją. Dainininkas kadaise giedojo himną

prieš „Cowboys“ rungtynes namuose, paskui, pakviestas savininko, stebėjo visus keturis kėlinius nuo šoninės linijos.

Po lengvos pergalės prieš „Tampa Bay Buccaneers“ jis paprašė Grifo autografo. Dainininkas buvo nauja madinga žvaigždė. Buvo laimėjęs kelis „Grammy“ apdovanojimus, bet mikčiojo ir lemeno, netekęs žado iš drovumo ir susižavėjimo, kai kišo Grifui programą ir tušinuką.

Šiandien šis dainininkas šikdamas į jį nežiūrėtų.

Radiją ir niūniavimą nustelbė jos automobilio užesys. Grifas atidarė dureles, giliai įkvėpė, iškvėpė ir išlipo.

Taku palei kairę namo pusę jis nuėjo prie nedidelio prieangio, kur jau stovėjo Lora Spikmen ir rakino duris. Ji pajuto, kad Grifas čia, ir krūptelėjusi atsisuko.

– O.

– Labas.

– Nežinojau, kad jūs jau čia.

– Pastačiau mašiną už namo.

– O, – pakartojo ji, skubiai atrakino duris ir įėjo pirma. Kai tik Grifas peržengė slenkstį, ji duris uždarė. Nedidelis prieškambaris vedė į svetainę. Žaliuzės ant plačių langų buvo užtrauktos, kambaryje prieblanda. Patalpa buvo kvadratinė, su židiniu vienos sienos viduryje, medinėmis grindimis ir įprastais baldais.

Lora Spikmen nusimetė rankinės dirželį nuo peties, bet spaudė ją prie krūtinės, lyg bijotų, kad Grifas atims.

– Maniau, kad atvažiuosiu pirma.

– Aš gyvenu netoli.

– Aišku.

– Už kokių trijų kilometrų. Atvažiauvau anksčiau, negu tikėjaisi.

– Ilgai laukėt?

– Nelabai. Bet jūs nepavėlavot. Jūs atvažiauvot laiku.

Per šį gyvą pokalbį ji reguliavo termostatą ant sienos. Pro angas lubose plūstelėjo vėsus oras. Grifas buvo jai dėkingas,

mat suprakaitavo. Norėjo nusivilkti sportinį švarką, tačiau pamanė, kad ji drabužio, bet kokio drabužio nusivilkimą gali suprasti kaip užuominą. Kadangi nenutuokė, kaip turėtų elgtis, nusprendė leisti vadovauti jai, net jei tektų prakaituoti.

Lora Spikmen buvo apsirengusi dalykiniu kostiumėliu, juodu, bet plonos vasariškos medžiagos. Sijonas buvo iki kelių, švarkelis įliemenuotas, po juo – šviesiai rausvi kažkokios minkštos medžiagos marškinaičiai, sumesti ant krūtinės. Papuošalai tie patys. Juodos aukštakulnės basutės. Kojų nagai lakuoti perline dramblio kaulo spalva.

Visa tai Grifas pastebėjo, eidamas prie jos, kai ji stovėjo prieangyje. Dabar nedrįso jos apžiūrinėti, nes buvo įsitempusi kaip pianino styga, elgėsi irzliai ir dalykiškai. Požiūrio į jį nė kiek neslėpė – lyg būtų kaktoje išsitatuiravusi NELIESK.

– Ten yra žurnalų. – Ji parodė į puošnią spintelę kampe. – Ir televizorius su... vaizdajuostėm. – Jie sykiu pažvelgė į uždarytas spintelės duris, paskui vienas į kitą.

– Aišku, – atsiliepė jis.

– Duokite man valandėlę pasiruošti. Paskui lauksiu jūsų miegamajame.

Sulig tais žodžiais Lora Spikmen perėjo per svetainę, nužingsniavo koridoriumi, įėjo į galinį kambarį ir uždarė duris.

Dabar jam aišku, kaip bus. Juodu poruosis kaip dygliatriušiai.

Grifas nusimetė sportinį švarką ir pakabino ant kėdės atlošo. Nuėjo prie spintelės ir atidarė dvivėres dureles. Tikras pornografijos lobynas. Jis pervertė žurnalus. Neribotos galimybės. Visokiam skoniui. Vaizdajuostės irgi.

Kas sukaupė šias atsargas, spėliojo jis. Fosteris? Lora? Negalėjo įsivaizduoti jūdviejų pornografinių vaizdajuosčių parduotuvėje, skaitinėjančių pavadinimus, ieškančių filmų, kurie jį sujaudintų. „Kaip manai, kas jam patiktų, mielasis? „Tarp dvynių“ ar „Europietiška apželtutė“?“

Gal juodu pasiuntė Manuelą: vienas žurnalas buvo ispanų kalba. Gal Manuelas domisi pornografija. Gal todėl jo šypseną tokia kvaila.

Grifas suvokė, kodėl nugrimzdo į apmąstymus: vilkina reikalą.

Jis nuklydo į virtuvę namo gale. Šaldytuve rado vandens ir šešių skardinių dietinės kokakolos pakuotę. Paėmė butelį vandens, nusuko dangtelį, atsigerė, eidamas į buvusį garažą, paverstą soliariumu, nors pro nuleistas žaliuzes saulės šviesa beveik neprisiskverbė. Namas buvo toks pat uždaras kaip ponia Spikmen.

Grifas grįžo į svetainę ir atsisėdo ant sofos priešais spintelę. Nusitraukė batus, pakrutino kojų pirštus ir bandė sau įrodyti, kad yra ramus ir atsipalaidavęs. Dar kartą pervertė žurnalus, ir nuo fotografijų blizgiuose viršeliuose jam pasistojė. Vis dėlto nusprendė, kad sava vaizduotė geriau, padėjo žurnalus, išpešė marškinius ir atsisegė džinsus.

Atsilošė ant sofos pagalvėlių, užsimerkė ir prisiminė vakarą su Maršija. Deja, erotinius vaizdus tučtuojau išstūmė kiti: Maršija ligoninėje, atrodanti kaip po karo.

Šūdas!

Grifas ėmė laužyti galvą, ką jam vaizduotis, kad išlaikytų kovinę parengtį. Kas pastaruoju metu patraukė jo dėmesį ar net sužadino smalsumą? Prireikė vos kelių sekundžių, bet rezultatas pranoko lūkesčius.

Jis tučtuojau susijaudino.

O jei galvos tik apie tai...

Grifas pasibeldė į uždarytas duris.

– Galite įeiti.

Jis atidarė duris ir įėjo į miegamąjį. Kambarys buvo su baldais, bet Grifas vėliau neprisiminė nieko, išskyrus šviesią antklodę, dengiančią Lorą iki juosmens. Ji gulėjo ant nugaros, po galva pasikišusi pagalvę, susinėrusi rankas ant pilvo.

Tebevilkėjo rausvus marškinaičius, be to, jis pamatė kyšant liemenėlės petnešą.

O po antklode?

Jos švarkelis ir sijonas sulankstyti gulėjo ant kėdės. Bateriai stovėjo prie lovos.

Kelnaitės? Jis jų nematė. Nusimovė ar ne?

Šiaip ar taip, Grifas džiaugėsi, kad nuojauta jo neapgavo ir jis nenusirengė. Akivaizdu, kad nuogumas į programą neįtrauktas.

Bet džinsus atsisegti teko nori nenori. Jos žvilgsnis jam į tarpukojį buvo toks skubotas, kad jis net pamanė, jog ji vargu ar ką pamatė. Paskui ponias Spikmen išmeigė akis į lubas ir jų nebeatplėšė.

Grifas priėjo prie lovos ir nusigrėžė. Lora neištarė nė žodžio, jis irgi. Nusimovė džinsus, bet trumpikių – ne. Dėl viso pikto nepastebimai apsičiupinėjo ir pajuto, kaip audeklas raminausiai sudrėko. Paskui, vis dar atsukęs jai nugarą, pakėlė antklodę ir atsigulė. Pasijuto juokingai drovus užsiklodamas, bet užsiklojo.

Gulėjo aukštiełninkas ir kokias trisdešimt sekundžių stebėjė į lubas. Bet lubų vaizdas nuotaikos nepataisė, be to, kėlė grėsmę jo apvaisinamiesiems gebėjimams.

Grifas apsvirtė ant šono ir atsidūrė prieš Lorą Spikmen. Ji neištarė nė žodžio, nė nemirktelėjo. Tik išsiskėtė. Viena koja prisilietė jo. Jos šlaunies šonas nuslydo jo šlaunies paviršiumi. Prisilietimas suteikė jam jėgų.

Grifas užgulė ją, įsitaisė jai tarp kojų ir pasismaukė trumpikes. Ji kilstelėjo kelius, ne per daug gundomai, bet dabar jis bent galėjo su ja lytiškai sueiti. Patyrinėjo tą vietą, kurią privalėjo patyrinėti.

Širdis jam suplakė smarkiau. Be kelnaičių. Tik... nuogas kūnas.

Lora Spikmen nususuko ir užsimerkė.

Grifas įsiuto. Žinojo, kad bus nejauku. Net sunku. Bet kol kas ji nė nebando jam padėti. Kol jis įsivaizdavo visokias nešvankybes, kad susijaudintų, ką veikė ji? Taigi kad nieko. Turbūt apskritai negirdėjo tokio žodžio kaip masturbacija, bet gal galėtų elgtis meiliau? Jei ne dėl jo, tai dėl bendro reikalo? Gal galėtų kryptelėti klubus? Į priekį, atgal? Paimti jo daiktą ir įsidėti, kur reikia? Gal galėtų *bent ką nors* padaryti?

O ji nususuko, ir tiek.

Kuo ilgiau jis apie tai galvojo, tuo labiau siuto. Sumanymas jos, ne jo. Ji viską organizavo, ne jis. Ji nenori pasikalbėti? Puiku. Jis, šiaip ar taip, neturi jai ko pasakyti.

Nori dulkintis apsirengusi? Gerai.

Jokio priešžaismio? O kam jo reikia? Jam tikrai ne.

Nususuko, lyg tuojau turėtų būti paaukota? Tegu sau daro, ką nori.

Guli sustingusi ir nelanksti kaip lenta? Nuostabu.

Bet nuostabu nebuvo, nes netrukus paaiškėjo, kad jis negali paimti jos taip, kad jai neskaudėtų, o mintis, kad jai skaudės...

– Tiesiog padarykit tai, – pasakė Lora Spikmen.

Ir Grifas padarė.

Paskui jis pakluso pirmųkščiams biologiniams instinktais. Pasipriešinimas tik skatino stumti smarkiau, giliau. Užsimerkė, bet tik todėl, kad nematytų jos vypsni. Bent jau sau taip pasakė. Stengėsi išmesti iš galvos visas mintis, išskyrus vieną – apie pinigus, kuriuos turės.

Iš tikrųjų, galvok apie pinigus. Negalvok apie ją. Negalvok, ką jauti ar kaip šilta... Šūdas! Negalvok, kaip šilta. Negalvok... et, velnias...

Jis suaimanavęs išsiliejo, paskui užmiršo taisykles ir susmuko ant jos. Gulėjo įsikniaubęs į pagalvę, prie jos galvos, palei nosį driekėsi jos plaukai, kol atgavo kvapą.

Kai jis atsitraukė, ji nė nekrustelėjo. Gulėjo, vis dar nusisukusi į sieną. Akys užmerktos, tarp antakių susimetusi

raukšlėlė. Jis išlipo iš lovos, apsimovė trumpikes ir džinsus. Užsisagstęs sagas ir susijuosęs diržu, dirstelėjo per petį. Lora Spikmen ištiesė kojas. Antklodė vėl buvo užtraukta iki juosmens. Ji gulėjo, dilbiu užsidengusi akis.

– Jums negera?

Ji papurtė galvą.

Grifas stovėjo, jausdamasis kaltas, nors nesuprato kodėl. Jautėsi kaip tada, kai Elė nutvėrė jį vagiant dešimt dolerių iš jos piniginės ir liepė pinigus pasilikti. Išsižiojo, susičiaupė, galiausiai pasakė:

– Klausykit, jūs liepėt man...

– Nesirūpinkit, pone Berketai. – Ji nuleido ranką ir atsimėrkė, bet į jo pusę nežiūrėjo. – Greičiau pastosiu, jei kokį pusvalandį pagulėsiu. Štai ir viskas.

– A. Tai jums nieko tokio?

– Nieko.

Lora Spikmen jam nepadėjo. O Grifas aiškiai suprato, kad dėkoti jai nepadoru.

Į svetainę ponja Spikmen įžengė, vilkdamosi švarkelį. Pamačiusi Grifą ant sofos, sustojo, priblokšta, kad jis dar neišėjęs. Sprendžiant iš minos, nė kiek neapsidžiaugė. Įbruko ranką į rankovę ir užsitempė švarkelį.

– Kodėl neišėjot?

Grifas atsistojo.

– Aš...

– Jau turėjot būti dingęs.

– Aš...

– Nereikėjo laukti, pone Berketai. – Balsas skambėjo lyg drykstantis audeklas. Lora Spikmen arba įtūžusi, arba ant isterijos ribos. Grifas nesuprato, kas jai, bet pirmą kartą matė susijaudinusią. Jos skruostai raudonavo. Rami, šaltakraujiška, santūri ponja tuoj neteks savitvardos. – Kodėl neišėjot?

– Jūs užtvėrėt kelią mano automobiliui, – ramiai atsakė Grifas.

Ji akimirksniu suglebo. Lėtai iškvėpė, pirštų galais palietė kaktą, liepsnojančius skruostus ir, regis, sutriko.

– A.

– Būčiau patraukęs mašiną, bet raktelius turit jūs.

Grifas mostu parodė į Loros Spikmen rankinę. Ji dirstelėjo į ją, kabančią prie šono.

– Tikrai. – Susitvardė, vėl tapo dalykiška moterimi. – Atsiprašau, kad jus sugaišinau.

– Nieko baisaus.

– Reikėjo ateiti ir pasakyti.

– Jei pagulėjus po... na... galėjau ir palaukti. Svarbu, kad jūs pastotumėt.

Lora Spikmen linktelėjo, paskui žvilgtelėjo į laikrodį.

– Turiu eiti, antraip pavėluosiu į susirinkimą. Nustatysit termostatą?

– Žinoma.

– Duris užtrenkite. Užsirakins. Aš jus susirasiu.

Ji nekantravo kuo greičiau iš čia išsinešdinti, ir tokia skuba supykė Grifą. Buvo nutaręs nieko nesakyti. Jei nebus kvailas, neišsižios.

Ir vis dėlto.

– Spėliojau, kodėl jūs sutikote, ponio Spikmen, – tarė.

Jau beveik tarpduryje ji stabtelėjo, atsisuko ir pažvelgė į jį.

– Juk žinot kodėl, pone Berketai. Aš noriu vaiko.

– Bet *šitaip*? – Jis patapšnojo sau per kelnių praskiepa, paskui mostu parodė į jos liemenį. Ji suvirpėjo ir neteko savitvardos. Skruostus vėl išmušė raudonis. Grifas nuėjo prie jos ir sustojo, vos per kelis žingsnius. – Susipažinęs su jumis abiem, beveik supratau jūsų vyrą.

– Jūsų supratimas mums nesvarbus. Ir nereikalingas.

– Sutinku. Tarkim, norėjau suprasti, kad man būtų ramiau. Jūsų vyras ekscentriškas, gal net pamišęs, bet jo po-

žiūrį, turtingo vyriškio požiūrį į vaiką ir paveldėtoją aš beveik supratau. *Beveik*. – Grifas pakreipė galvą ir suglumęs susiraukė. – Bet jūsų aš nesupratau.

– Tai ir nesivarginkit.

Jis žengė dar žingsnį, spausdamas ją, versdamas jaustis nesmagiai ir trokšdamas, kad ji taip jaustųsi, nes miegamajame ji privertė jį jaustis kaip barbarą, prievartaujantį kaimo mergele.

– Kodėl, svarsčiau, jūs sutikot pastoti tokiu būdu? – Grifas žiūrėjo Lorai Spikmen į akis. Pritildė balsą. – O dabar žinau.

– *Dabar?* – šaltai pakartojo ji.

– Dabar, kai žinau, kodėl jūsų vyras invalido vežimelyje.

Aš galiu tai padaryti, drąsinosi Lora, eidama į posėdžių salę. Visi jau buvo susirinkę. Ji nuėjo į stalo galą.

– Atleiskit, kad pavėlavau.

– Pažadam nesakyti Fosteriui, – pašmaikštavo vieno skyriaus vedėjas.

– Ačiū. Visi žinome, kad punktualumas jam – šventas dalykas.

– Ilgai pietavote? – paerzino kažkas.

Loros Spikmen ranka, siekianti vandens grafino, sudrebėjo tik kartą.

– Ne, turėjau reikalų ir užtrukau ilgiau, negu tikėjausi.

Reikalai ilgai neužtruko. Daugiau laiko reikėjo atsipeikėti. Spėliojo, kaip ištekėjusios moterys, susitikusios su meilužiu vidury dienos, gali ramiai dirbti iki vakaro. Lora neabejojo, kad kai grįš į biurą, sekretorė Kei kaltindama pažvelgs į ją ir pasakys: „Ką tik pergulėjai su vyriškiu.“

Bet, matyt, pastebimų ženklų, kaip ji praleido pietų laiką, neliko. Kei elgėsi kaip paprastai, priminė apie susirinkimą ir padavė šūsnį telefono pranešimų, sudėtų pagal svarbą.

Visiems kitiems šiandien paprastas pirmadienis. Fosteris – paprastus svarbos dieną. Jai – ypač labai dykiai šonka-